Imperialismens undergång

FOLKENS SEGER

Kamrat!
Du är välkommen med kritik av detta studiehäfte, med idéer och nya uppslag. För att studiearbetet i partiet skall förbättras, behöver vi all kritik, alla synpunkter som vi någonsin kan få.

Studieutskottet

INLEDNING

Programkommissionens utkast till partiprogram föreligger nu för studier och debatt i partiet. Våren, sommarlägren och början av hösten kommer att ägnas åt detta förslag. Ett slutgiltigt förslag föreläggs partiet senare i höst.

Programstudiernas syfte

Partistyrelsen har som bekant beslutat sätta studierna av programmet som partiets stora studieuppgift under 1975.

Syftet är att alla medlemmar ska engageras i utarbetandet av SKP:s första, samlade partiprogram. Endast genom att alla bra idéer och erfarenheter som finns i partiet tas till vara kan partiet få ett bra program. Framgångsrika studier bör därför kunna mätas i förbättringar av programförslaget.

Samtidigt bör arbetet med programmet kunna bli en skola för hela partiet. Politiken på alla fält kommer upp till diskussion. Studierna av och debatten kring programmet bör därför även ge till resultat att partiets medlemmar bättre förstår partiets politik, ser hur den skiljer sig från reformismens, revisionismens och »vänster»-opportunismens politik och faktiskt utgör den enda möjliga framgångsvägen för Sveriges arbetande folk.

Först utrikes- och försvarspolitiken

Detta häfte innehåller material om programmets första del »Imperialismens undergång — folkens seger».

I de två avsnitten »Folkens enhet mot de två supermakterna» och »Slå vakt om Sveriges nationella självständighet! » anges grunderna för SKP:s utrikes- och försvarspolitik.

Detta utgör det första studietemat i programstudierna. Det andra temat behandlar »Det monopolkapitalistiska Sverige» och det tredje »Vägen till socialismen».

Summering av studierna av socialimperialismen

Behandlingen av avsnittet »Folkens enhet mot de två supermakterna» innebär en summering av 1974 års studier av det internationella läget och Sovjet. När det gäller sovjetstudierna är det framför allt två av de

tre frågeställningarna, som studierna koncentrerades till, som här besvaras:

1) Är Sovjet en socialistisk stat. Om ej, vilket system råder?

2) Vilken är Sovjets utrikespolitik? Med folken i Asien, Afrika och Latinamerika mot imperialismen eller med imperialismen mot folken?

Partiets sammanfattning av studierna av socialimperialismen kommer därför att göras när det internationella avsnittet i programmet fastställs av kongressen.

När det gäller den tredje frågan,

3) Hur har kräftgången från oktoberrevolutionens stat till dagens stat varit möjlig? så skisseras svaret mycket kort i programmet. Här bör dock siktet för en summering vara inställt bortom kongressen så att tid skapas för fortsatt analys och debatt så att partiet ordentligt kan tränga igenom detta viktiga område.

Levande och aktuella studier

Ledstjärnan i studierna av programmets internationella del bör hela tiden vara att lägga en riktig grund för en aktuell utrikespolitik som tjänar det svenska folket här och nu som i morgon. När det gäller Sveriges utrikespolitik står kampen hård mellan olika klassers intressen och SKP bör definitivt vara med i den striden.

Varken socialdemokratin, VPK eller «vänster»-opportunismen har en politik som kan vägleda svenska folkets kamp härvidlag. Erfarenheterna från bl a vietnamarbetet visar vilka möjligheter som finns för folket att åstadkomma resultat såvitt det vägleds av en riktig politisk linje.

Studierna bör avgjort inte bli något för sin egen skull, skilda från den aktuella politiken och arbetet för att underbygga den teoretiskt. För att underlätta studiet av andra partiers politik och stimulera en aktiv sin på frågorna publiceras nedan några citat ur vissa andra partiers program och publikationer angående deras syn på de internationella frågorna. Kunskap om motståndaren är en förutsättning för att vi ska kunna nå någon framgång i kampen och övertyga de som idag förlitar sig på dessa partiers analys och politik.

Studiernas genomförande

Detta studietema bör enligt planen behandlas i mars månad. *Alla medlemmar ska ges möjlighet att behandla förslaget på ett studiemöte.* Det är det enda som centralt stipuleras. Självfallet bör detta

gälla även de nära sympatisörer som vanligen deltar i partiets studieverksamhet och arbete.

I övrigt ankommer det helt på avdelningarna att lägga upp behandlingen och det är fritt fram för initiativ. Det kan kanske vara lämpligt med en studiedag. De medlemmar som arbetar med internationella frågor eller försvarspolitiken bör kanske ges möjligheter att behandla förslaget mer utförligt.

Enskilda medlemmar liksom organisationer är välkomna med inlägg i programdebatten. Manus sänds till **SKP:s programkommission, Box 3124, 103 62 Stockholm.** Programkommissionen kommer att sammanställa särskilda bulletiner, som bilagor till Informationsbulletinen, med debattinlägg. Manusstopp för den första är 15/5 -74. Studietema två, om det monopolkapitalistiska Sverige, behandlas i maj-juni. Nummer tre, vägen till socialismen, i augusti-september.

De studiefrågor som presenteras här är tips för studieledarna i avdelningen. De är grupperade i två block och därunder i sådana som bör tas i första hand och sedan de som kan tas i mån av tid. Lämpligt är att åtminstone en fråga, ur häftet eller annan, från vardera ämnesblocket kommer upp till debatt.

STUDIEFRÅGOR

I. Analysen av läget i världen.

1. I programmet analyseras världsläget utifrån de grundläggande motsättningarna mellan de krafter som bestämmer den internationella utvecklingen. Är analysen riktig? Vilken analys gör de andra partierna? Vari ligger de väsentligaste skillnaderna?
2. Vilken är huvudmotsättningen i dagens värld? Är den riktigt angiven i förslaget? Vad anser de andra partierna i denna fråga?
3. På grundval av analysen anges i förslaget en strategi i kampen mot imperialismen som idag fokuseras i rubriken »Folkens enhet mot de två supermakterna!». Är linjen riktig? Vilken strategi anges i, eller kan utläsas ur, de andra partiernas program? Diskutera skillnader och likheter.

—o—

4. Vad är grundläggande motsättningar? Vad är huvudmotsättning? Hur är förhållandet mellan dessa?
5. Kina bedriver en utrikespolitik för att isolera de två supermakterna och för en politik mot t ex Iran, Västtyskland i linje härmed. Kritik har riktats mot att detta skulle vara ett svek mot folken i dessa länder. Är det så?
6. Vi har vant oss vid att det är folkens befrielsrörelser i Asien, Afrika och Latinamerika som står för kampen mot imperialismen. På senare år har dock även regeringar i länder med mycket reaktionär inrikespolitik, t ex Iran, gått mot imperialismen i flera frågor. Kan man verkligen säga att dessa stater för en progressiv politik i världspolitiken om de motsätter sig supermakterna?

II. Vad hotar Sveriges nationella självständighet? Hur ska den försvaras?

1. Sveriges nationella självständighet hotas på flera sätt och av olika krafter – de västeuropeiska monopolkapitalen, de multinationella företagen, USA-imperialismen, socialimperialismen. Varifrån kommer den största faran idag och vilka former tar den sig? Hur besvaras den frågan av de andrpartierna?
2. Är den värdering som ges av den svenska militärapparaten och den försvarspolitik som skisseras riktig? Vad anser de andra partierna,

inklusive »vänster»-opportunisterna, i frågan? Vari ligger de väsentligaste skillnaderna?

3. Vad kan det svenska folket göra för att förhindra ett tredje världskrig.

—o—

4. SKP påtalar i många sammanhang hur monopolkapitalen i Västeuropa är intimt lierade, hur kapital från USA investeras här i landet, hur såväl USA som Sovjet söker kontrollera utvecklingen runt om i världen. Sverige är en stat i det imperialistiska systemet. Finns verkligen nationell självständighet under imperialismen i dagens läge?
5. Kan man som svensk kommunist vara både patriot och internationalist?

Stockholm 20 jan 1975
Studieutskottet

UR SAP:s PROGRAMFÖRSLAG INFÖR KONGRESSEN 1975

De ekonomiska systemen i dagens värld

Vetenskapens och teknikens snabba utveckling har skapat en ny situation i världen. Folken har blivit medvetna om ett allt starkare ömsesidigt beroende. Befolkningens ökning och produktionens inriktning leder till en snart ohållbar förbrukning av naturtillgångarna. Mark, vatten och luft förorenas och förgiftas. Betingelserna för mänskligt liv är i fara.

Dagens värld uppvisar skärande kontraster. Klyftorna vidgas mellan fattiga och rika. Enorma tillgångar används för militär upprustning och för att utveckla allt mer fasansfulla förstörelsevapen. Medan de rikaste och mäktigaste länderna uforskar rymden saknar människorna i de fattigaste länderna vatten, föda och andra grundläggande livsförnödenheter. Miljoner människor i dessa länder drivs av fattigdomen på landsbygden till storstäderna för att där befolka ständigt växande slumområden. Men även i industriländerna finns förnedrande fattigdom jämsides med utmanande slöseri.

Den nutida kapitalismen

Ända sedan begynnelsen finns i kapitalismen motsättningen mellan dess förmåga att utveckla starka produktivkrafter och dess oförmåga att tygla dessa krafter och nyttja dem till människornas bästa. Denna motsättning gör sig gällande över hela världen. Även de folk som lever i förindustriella produktionsformer drabbas med en ofta brutal kraft.

Drivkraften i kapitalismen är strävan efter privat vinst. Den som segrar i konkurrensen eller har blivit stark nog att skydda sig mot konkurrens genom monopolbildningar tillerkänns en större andel av samhällets resurser än den som förlorar i denna kamp. Det ligger i kapitalismens väsen att söka upphöja denna princip till norm för hela samhällets utveckling, för de enskilda individernas handlande och för värderingen av människorna. Därigenom utarmas de sociala relationerna både i arbetslivet och under fritiden. Därigenom påverkas de politiska förhållandena – inom nationerna och mellan nationerna.

Världsomspännande företag styr i stor utsträckning den tekniska utvecklingen. De skaffar sig kontroll över naturtillgångarna och världshandeln. De påverkar de internationella kapitalrörelserna och

medverkar därmed till kriser i det internationella betalningssystemet. De bär genom sin prispolitik en stor del av ansvaret för den allt svårare inflationen.

Kapitalets internationalisering försvårar för de fackliga organisationerna att ta till vara löntagarnas intressen och begränsar regeringars och parlaments möjligheter att förverkliga de nationella mål som har beslutats i demokratisk ordning.

För att försvara sina maktpositioner söker den moderna kapitalismen styra den offentliga verksamheten och åstadkomma en sammanflätning av de kapitalistiska intressenoch den offentliga verksamheten. Kapitalintressena framträder öppet även som en politisk maktfaktor både inom de enskilda länderna och på det internationella planet.

Kapitalismen går ofta i förbund med politisk diktatur, rasförföljelser och förtryck. Genom imperialistisk maktutövning undertrycks nationella frihetsrörelser och demokratiskt framstegsarbete, där det internationella kapitalet ser sina intressen utmanade.

Den kommunistiska statskapitalismen

I stora delar av världen har feodalism och privatkapitalism ersatts av samhällsordningar i vilka produktionsmedlen ägs kollektivt. Människorna har genom förändringarna i många fall tillvunnit sig möjligheter som var otänkbara under de gamla regimerna.

Men i de fall där leninismens elitprincip har varit vägledande har förhoppningarna om ett folkvälde inte uppfyllts. En liten grupp människor har tillskansat sig makt att bestämma över flertalet, utan demokratisk kontroll. Det ekonomiska systemet präglas av en byråkratisk centraldirigering.

Även där kommunistiska partier länge har styrt råder stora skillnader i inkomster och social ställning. Varken som medborgare, som arbetare i produktionen eller som konsumenter tillåts människorna att fritt uttrycka sina åsikter och krav.

Bristen på demokrati hindrar medborgarnas önskemål att komma till uttryck och präglar samhällsutvecklingen. Den utgör ett hinder för människornas möjligheter att engagera sig i samhällsarbetet. Därför ges i de stater där den leninistiska elitprincipen råder inte utrymme för socialismens värden. I stället förkvävs friheten och jämlikheten. Därför kan i dessa stater inte skapas den gemenskap av fria och jämställda människor som är den demokratiska socialismens mål.

Både privatkapitalismen och den kommunistiska statskapitalismen har visat en stor förmåga att öka produktionen. Båda systemen kännetecknas av en ensidig inriktning på ekonomisk tillväxt och av ett ohållbart slöseri med naturresurser. Varken privatkapitalismen eller statskapitalismen förmår att skapa rättvisa och trygghet inom nationerna eller lösa de globala ekonomiska och politiska problemen. I båda systemen fördelas inkomsterna och därmed de materiella resurserna ojämnt. I det ena fallet är det en förutsättning för och en eftersträvad följd av systemet. I det andra fallet sker det i strid med de uppställda jämlikhetsidealen, men är en följd av maktens centralisering och av bristen på demokrati.

En demokratisk socialism

Överallt i världen kämpar folkliga krafter för sin frigörelse, för att bryta eller inifrån reformera kapitalistiskt eller statsbyråkratiskt fåtalsvälde. Framgångar har växlat med bakslag och katastrofala nederlag. På en del håll har denna strävan lett till våldsamma sammanstötningar som kunnat innebära inledningen till en frigörelse eller som ytterligare befäst förtrycket. På andra håll har man genom en fredlig samhällsomdaning kunnat uppnå betydelsefulla resultat.

Socialdemokratin anvisar ett värdigare sätt att organisera samhället än kapitalistiskt och statsbyråkratiskt fåtalsvälde. Ingen kan bestrida de framsteg som har gjorts och den utjämning som har skett i det svenska samhället. Steg för steg har solidaritetens principer vidgats till nya områden. Därigenom har nya livsvärden skapats, ur vilka samhörighet och gemenskap har utvecklats mellan människorna.

Men det svenska samhället inrymmer samtidigt stora orättvisor. Dessa tar sig uttryck i en koncentration av ekonomisk makt, i en ojämn fördelning av inkomster och förmögenheter. Klassgränser dömer människor ända från barndomen till sämre levnadsvillkor både i materiellt och kulturellt hänseende. Formellt har män och kvinnor lika rättigheter, men i praktiken råder inte jämställdhet vare sig i arbets- samhällsliv eller i omsorgen om barnen. Den sociala tryggheten och omvårdnaden har betydande brister. Svårigheterna på arbetsmarknaden är störst för de grupper som redan i andra avseenden är eftersatta. Kommersiella intressen exploaterar människor, hindrar deras utveckling till självständighet och gemenskap. Demokratins verkningskrets är alltjämt begränsad.

De brister som präglar människornas levnadsförhållanden i vårt land är belägg för nödvändigheten av en fortsatt samhällsomdaning.

De framgångar som har uppnåtts är ett resultat av människors organiserade samverkan, av styrkan i en idé om ett bättre samhälle.

Erfarenheten har befäst socialdemokratins övertygelse att den fredliga samhällsomdaningen på den demokratiska socialismens grund erbjuder den enda framkomliga vägen till människornas frigörelse.

Denna samhällsomdaning bygger på mänsklig vilja och mänskliga ansträngningar. Frigörelsen ska genomföras i ett samhälle som är starkt beroende av en omvärld, präglad av stora motsättningar, av förtryck och ofrihet, av starka kapitalistiska intressen. Den ska genomföras på den demokratiska övertygelsens väg under öppen och fri debatt. Den måste genomföras med den hänsyn och respekt för andras uppfattningar som hör demokratin till.

Denna väg kan synas mödosam och tidskrävande. Den medför emellertid den helt avgörande fördelen att samhällsomdaningen kan genomföras under aktiv medverkan av medborgarna, och att dess resultat vinner en fast folklig förankring. Därmed skapas också trygghet för att reformerna blir bestående.

ALLA FOLKS FRIHET
HELA VÄRLDENS FRED

Längtan efter fred och frihet, social rättvisa och framsteg är gemensam för alla folk. Dessa krav betingar varandra. Ty utan frihet och rättvisa är ingen fred och inga framsteg möjliga.

En värld i fred förutsätter varje nations självbestämmanderätt. Koloniala imperier har raserats och tidigare undertryckta folk har erövrat politisk självständighet. Den nationella friheten har ibland erövrats på fredlig väg, ibland efter långvarig väpnad kamp. Denna kamp är ännu inte fullbordad. Kampen för nationell självständighet har följts av en strävan till social och ekonomisk frigörelse. De rika och mäktiga länderna dominerar emellertid fortfarande världen, teknologiskt och ekonomiskt, politiskt och militärt. De slår fortfarande med maktmedel vakt om sina intressen, när dessa kommer i konflikt med andra länders krav på ekonomisk självständighet och social rättvisa. Samtidigt har de privata kapitalintressena utvecklats till en världsomspännande maktfaktor av en helt annan styrka och omfattning än tidigare. Denna internationella maktfaktor är ett hot mot det enskilda landets möjlighet att föra en självständig politik. Därför ser sig allt fler länder, framför allt i den tredje världen, hotade av ekonomisk och militär imperialism.

Socialdemokratin stöder folkens kamp för nationell frihet. Den vill medverka i strävandena att minska de små nationernas beroende av stormakterna. Den vill i vårt eget land fullfölja en fast och alliansfri utrikespolitik. Den verkar för att de multinationella företagen genom ett samarbete mellan regeringar och fackliga organisationer ställs under politisk och social kontroll.

En värld i fred förutsätter social och ekonomisk rättvisa. Människorna i de tidigast industrialiserade delarna av världen upplever ett materiellt välstånd som gör dem till en privilegierad minoritet i världen. För majoriteten av jordens folk är fattigdom, svält och sjukdomar ständiga följeslagare. De vidgade ekonomiska och sociala klyftorna mellan nationerna är uttryck för en orättfärdig världsordning och ger upphov till många av dagens internationella konflikter. På grundval av den demokratiska socialismens solidaritetsidé fullföljer socialdemokratin sinfastlagda kurs att medverka till en ekonomisk och social utjämning mellan nationerna och inom nationerna genom omfattande biståndsinsatser. De ska inriktas på att höja de fattiga folkens levnadsnivå genom att stödja u-ländernas egna ansträngningar för ekonomisk, facklig och social rättvisa. Denna strävan kan inte förverkligas enbart genom biståndspolitiken – den måste påverka utformningen av de totala relationerna mellan de fattiga och rika länderna.

En värld i fred förutsätter politisk avspänning och militär nedrustning. De gamla europeiska stormakternas inflytande har överflyglats av supermakterna, som har tillägnat sig ett dominerande inflytande i dagens värld. Under lång tid har misstron och spänningen mellan dessa makter bestämt den internationella situationen. De har var på sitt håll genomfört en militär upprustning som har frambringat vapen tillräckliga för att förinta hela mänskligheten. Trots en begynnande avspänning har de militära rustningarna inte minskat. Upprustningen och utvecklandet av nya förintelsevapen innebär inte endast ett hot mot mänskligheten. De medför också att världens tekniska kunnande och ekonomiska resurser inriktas på död och ödeläggelse i stället för att tjäna strävandena att skapa ett bättre liv för dess befolkning. Att minska spänningarna mellan supermakterna och att åstadkomma en varaktig nedrustning är därför nödvändigt för att trygga världsfreden. Det förblir en central uppgift för socialdemokratins utrikespolitik att energiskt verka för dessa syften, i första hand i Förenta Nationerna, och att på alla vägar söka skapa en bred internationell opinion för kravet på nedrustning.

Utvecklingen i Europa har länge präglats av motsättningen mellan stormakterna. Europa har delats, politiskt, militärt och ekonomiskt. Detta har på ett genomgripande sätt påverkat världsdelens utveckling och försvårat möjligheterna att förverkliga den demokratiska socialismen, som har sitt ursprung hos dess arbetarklass och som utgör en viktig strömning i den europeiska traditionen och den europeiska identiteten. Socialdemokratin stöder strävandena till avspänning och samarbete och vill tillsammans med sina broderpartier och den europeiska fackföreningsrörelsen arbeta för en gemenskap mellan folken i Europa.

En värld i fred förutsätter internationellt samarbete. Nationernas och folkens öden har länkats samman med varandra till ett ömsesidigt beroende. De för mänsklighetens framtid avgörande problemen är globala. För deras lösning är nationella åtgärder inte tillräckliga. Att trygga världsfreden, att hushålla med jordens resurser och hejda miljöförstörelsen, att undanröja fattigdomen och svälten är gemensamma uppgifter för alla jordens folk. De kan endast lösas i samarbete mellan nationerna på grundval av ömsesidig respekt och hänsyn och inom ramen för en helhetssyn på utvecklingen. Det internationella samarbetet måste inriktas på att åstadkomma en ny och rättvis ekonomisk världsordning. Detta samarbete får en ny dimension i perspektivet av en förr eller senare inträdande världsomfattande knapphetshushållning. Socialdemokratin deklarerar sin föresats att bidra till att vidareutveckla Förenta Nationerna till ett allt mer verkningsfullt redskap för ett allsidigt och konstruktivt internationellt samarbete, vars yttersta mål är att skapa en internationell rättsordning och en ansvarsmedveten och de enskilda staternas intressen överordnad internationell hushållning, att garantera alla människors grundläggande rättigheter för att därigenom trygga världsfreden. En förutsättning för en obunden och effektiv svensk medverkan i detta samarbete är att vi fullföljer en självständig utrikespolitik. För svensk del innebär detta alliansfrihet i fred syftande till neutralitet i krig.

I sin strävan att förverkliga en socialistisk samhällsomdaning i det egna landet känner den svenska socialdemokratin samhörighet med alla krafter i världen som kämpar för den demokratiska socialismens sak. Den önskar alla dessa krafters medverkan i kampen för nationell självständighet, ekonomisk och social utjämning och fred.

Den demokratiska socialismens solidaritet omfattar alla världen folk. Dess mål är alla folks frihet, hela världens fred.

SOLIDARITET, REVOLUTION, REFORMER
av C H Hermansson

Internationella problem

VPK:s analys av imperialismen bygger på Marx' och Lenins teori. Nya moment har tillkommit t ex de stora internationella trusternas alltmer markerade maktställning, men det grundläggande är definitionen av imperialismen som kapitalismens högsta och sista stadium.

Imperialismen är den internationella huvudfienden. USA är den mäktigaste imperialistiska staten och den ledande kraften inom det imperialistiska världslägret.

Inom detta läger finns växande motsättningar. De sammanhänger dels med den olikmässiga utvecklingen av de olika imperialistiska staternas ekonomi, dels med de imperialistiska kolonialväldenas sönderfall genom att de koloniala och beroende folken gjort (gör) sig fria, dels slutligen med de socialistiska staternas ökade ekonomiska och politiska vikt. Det är en riktig taktik av socialismens krafter att söka utnyttja motsättningarna mellan de imperialistiska staterna, men detta får naturligtvis inte ske på ett sådant sätt att man stärker den ena eller andra imperialistiska staten eller unionen. Det skulle i fred vara lika galet som att i ett imperialistiskt krig ställa upp på den ena partens sida. Det måste sålunda vara felaktigt att satsa på EG som en motvikt mot USA-imperialismen. Tvärtom måste både det imperialistiska EG och det imperialistiska USA bekämpas.

Sverige är också en imperialistisk stat. Kampen mot den svenska kapitalismen i dess nuvarande utvecklingsstadium, är självfallet VPK:s huvuduppgift. Men det är i växande grad tydligt att denna uppgift endast kan lösas i samverkan med anti-imperialistiska rörelser i andra länder. Orsaken härtill är bl a den ökade anläggningen av 'svenskt' kapital i utlandet och av utländskt kapital i Sverige. De svenska storföretagen har i många fall fler arbetare sysselsatta utanför Sveriges gränser än inom landet. Kampen mot de stora kapitalistiska trusterna måste vara gemensam för att bli effektiv. Här måste utbildas ett nytt mönster för internationell samverkan inom arbetarrörelsen såväl på det fackliga som det politiska planet.

Sådan praktisk samverkan måste också byggas ut mellan VPK och de nationella och sociala befrielserörelserna. Det politiska stödet från vårt parti till dessa rörelser är en självklarhet utifrån vår principiella

uppfattning. Här kan inga kompromisser få förekomma av hänsyn till andra intressen t ex de politiska förhållandena i ett imperialistiskt 'moderland' eller liknande. VPK stöder sålunda helt kraven från folken i de 'portugisiska områdena' i Afrika på omedelbar självständighet.

Det ovan sagda torde icke möta gensaga från någon inom vårt parti. Däremot kan det i det praktiska arbetet på sina håll fortfarande förekomma att de internationella solidaritetsfrågorna försummas eller att uppmärksamheten är fäst vid gårdagens förpliktelser på dessa områden, inte på dagens och morgondagens. Detta är ett svek i handling. En uppgift för partidiskussionen inför kongressen är att klargöra att ideologiska ställningstaganden har betydelse endast om de motsvaras av praktik.

Ett stort komplex av internationella frågor skapar utan tvivel, det bör förbehållslöst erkännas, problem för vårt parti liksom för andra kommunistiska partier. Det gäller värderingen av utvecklingen i de socialistiska staterna, av motsättningarna mellan olika kommunistiska partier (med Sovjetunionens kommunistiska parti och Kinas kommunistiska parti som de dominerande partierna) och vår attityd gentemot andra kommunistiska partier, främst de statsbärande partierna. Hela detta frågekomplex är stort och invecklat. Det kan här endast ges en kortfattad behandling.

Det finns idag 14 socialistiska stater. De har olika historisk bakgrund och de företer också rätt betydande skillnader när det gäller den konkreta utformningen av samhällena. Men grundläggande förhållanden är gemensamma: samhälleligt ägande av de avgörande produktionsmedlen och arbetarklassens ställning som ledande klass. Om någon är förvånad över de stora skillnader som, på denna gemensamma grundval, finns mellan samhällslivets utformning i olika socialistiska stater kan han som jämförelse studera skillnaderna på en gemensam grundval av privat ägande till produktionsmedlen och borgarklassen som den ledande klassen, mellan olika socialistiska stater. Med tillväxten av antalet socialistiska stater kommer variationsrikedomen att ytterligare öka.

För varje socialist är solidariteten självklar med arbetarklassens kamp för att bygga och utveckla det socialistiska systemet i dessa fjorton stater på samma sätt som den är självklar med arbetarklassens kamp i de kapitalistiska staterna och folkens kamp för nationell och social

befrielse från imperialismen. Problemet formulerades tidigare ibland på ett mindre allmänt sätt. Detta sprang direkt ur de historiska omständigheterna. När revolutionen segrade i Ryssland 1917 och den första socialistiska staten skapades var detta en historisk utmaning mot kapitalismen. Kapitalister i alla länder förenade sina styrkor för att söka krossa sovjetstaten. Det var en naturlig sak för internationella socialister att ställa försvaret av den enda socialistiska staten som en avgörande uppgift.

Idag är läget ett annat. Det finns som redan påpekats 14 socialistiska stater. Sovjetunionen är en av världens mäktigaste stater. Det andra världskriget visade dess eminenta förmåga att inte blott försvara sig utan även gå till motangrepp och krossa fascismens krigsmaskineri.

Våra internationalistiska plikter kan idag inte sammanfattas i formeln 'försvar av Sovjetunionen'. Och för den delen heller inte 'försvar av Kina'. De som till äventyrs står kvar i denna position gör varken vårt parti eller Sovjetunionen (Kina) någon nytta, utan bägge parter tvärtom skada.

Vår ståndpunkt innebär inget förkastande av solidariteten med arbetarklassens kamp i dessa länder för att utveckla socialismen. Tvärtom. Det är ett viktigt intresse också för vårt parti att de socialistiska samhällena utvecklas på ett sådant sätt att de för folken i de kapitalistiska staterna kan utgöra ett attraktivt alternativ, att de i praktiken visar det nya samhällets fördelar för de arbetande klasserna.

Idag är icke läget sådant att livet i de socialistiska staterna på alla områden framstår som överlägset. Saken måste givetvis ses historiskt. De folk som byggt socialismen har måst göra detta under mycket svåra omständigheter. Utgångspunkten har ofta varit krigshärjade samhällen, i de flesta fall agrarländer med en outvecklad industri. Trots detta har socialistiska samhällen nu passerat utvecklade kapitalistiska stater på en rad områden.

Det är heller inte på det materiella området som jämförelserna utgör ett problem. Människor har i allmänhet förståelse för de svårigheter som fördröjt utvecklingen i de socialistiska länderna. Andra värderingar av tillväxtfrågorna börjar dessutom alltmera göra sig gällande. Problemen ligger i stället på området för människornas samlevnad och deras inflytande över samhällsutvecklingen. Låt oss här inte förfalla till något förhärligande av förhållandena under kapitalismen. Även i ett land som Sverige, med så gynnsamma

utvecklingsbetingelser som överhuvud taget är tänkbara för kapitalismen, har majoriteten av medborgarna ett försvinnande litet inflytande över sina arbets- och livsbetingelser, över det samhälleliga livet. Koncentrationen av makt är mycket stark och tendensen är att den tilltar. Sorfinans och byråkrati har ett dominerande inflytande.

Storfinansen är borta i de socialistiska samhällena, men på många håll frodas byråkratin. Blind vore emellertid den som inte ser de förbättringar som inträtt jämfört med personkultens, stalinismens, terrorns svarta årtionden. Men fortfarande finns stora brister ifråga om öppen och djärv debatt, ifråga om avbörande inflytande över de egna arbetsbetingelserna och över företaget, en stelhet i samlevnadsförhållandena som inte längre kan motiveras med det yttre trycket. Detta är ett problem för socialister världen över.

Inte heller de socialistiska staternas internationella relationer står utom diskussion. VPK avvisar bestämt den falska 'teorin' om socialimperialismen, som tjänar som en ny förklädnad för det småborgerliga hatet mot Sovjetunionen och andra socialistiska stater. Vi delar inte åsikterna att kpaitalismen skulle vara på väg tillbaka vare sig i Sovjetunionen eller i Kinesiska folkrepubliken. Det finns åslunda ingen ekonomisk grundval för någon 'socialimperialism' och enbart på denna grund måste denna 'teori', som inte är något annat än en klyscha, avvisas.

En helt annan sak är att kritisera vissa internationella åtgärder av socialistiska stater som stridande mot marxismens principer. Det har VPK gjort och måste fortsätta att göra om sådana företeelser ånyo framträder. Vår kritik mot den väpnade interventionen i Tjeckoslovakien kvarstår. Vi har också svårt att känna entusiasm när det gäller Sovjetunionens och Kinas umgängesformer med Förenta staterna. Fredg samexistens mellan socialistiska och kapitalistiska stater är en arbetsmetod som redan Lenin utformade. Men med att par socialistiska stora stater och ett par kapitalistiska stora stater som alltmer dominerande uppstår lätt tendenser till stormaktspolitik. Sovjetunionen och USA är inte de enda kontrahenterna i ett sådant spel, t ex för det vietnamesiska folket är det lätt att uppfatta fyra stormakter vilka söker påverka utvecklingen i sydöstra Asien nämligen förutom de båda nämnda även Kina och Japan.

Politik av stormakter är naturligtvis inte principiellt av ondo, lika litet som små stater alltid för en politik som gagnar freden och det nationella oberoendet. Det avgörande är inte om en stat är liten eller stor, utan arten av dess politik. Stormakten USA har bedrivit ett

mordiskt anfallskrig mot Vietnams folk, stormakterna Sovjetunionen och Kina har understött det vietnamesiska folket även med vapen.

Stormakterna utövar ett mycket starkt inflytande genom sin ekonomiska, militära och politiska tyngd. Detta torde vara ofrånkomligt. Det avgörande är de syften för vilka detta inflytande brukas. Här finns en grundläggande skillnad mellan imperialistiska och socialistiska stormakter. De imperialistiska staternas politik syftar principiellt till kapitalistisk utsugning och till att säkra denna med olika medel, däribland krig. Detta framgår som en direkt konsekvens av deras ekonomiska system. Socialistiska makter har däremot icke denna målsättning. Det krävs icke av deras ekonomiska system.

Imperialistiska staters intressen och politik kan aldrig förenas med folkens frihet och de små nationernas självständighet. Socialistiska stormakters kortsiktiga nationella intressen kan komma i motsättning till små staters intressen och till den gemensamma målsättning som bör förena arbetarklassen i alla länder. Men här finns möjlighet till en lösning som skapar identitet mellan de enskilda socialistiska staternas och hela den internationella arbetarklassens intressen av en socialistisk värld. Att bidra till denna lösning är en trängande uppgift för kommunistiska partier i alla länder.

Konflikten mellan Kinas kommunistiska parti och de kommunistiska partierna i en rad andra länder, främst Sovjetunionens kommunistiska parti, synes ha sin rot i de nationella egenintressena hos respektive länder där de kommunistiska partierna såsom statsbärande företräder deras intressen. Därmed är naturligtvis inte alla faser i och alla aspekter på denna konflikt redovisade. Men i likhet med t ex de vietnamesiska kommunisterna anser vi det naturligt att socialistiska stater samarbetar bättre inbördes än med imperialistiska stater. Eftersom både Sovjetunionen och Kina är socialistiska stater hyser vi gott hopp om att det nuvarande spända förhållandet dem emellan skall upphöra och ersättas av en förtroendefull samverkan. Den nuvarande konflikten skadar arbetarklassens sak i hela världen och försvagar fronten mot imperialismen. Alla försök att överföra denna konflikt till andra länder verkar på samma sätt.

Vänsterpartiet kommunisterna vill för sin del ha goda relationer av öppen diskussion och samverkan för gemensamma intressen med alla kommunistiska och socialistiska partier. Vi beklagar att sådana relationer för tillfället icke råder med de kommunistiska partierna i Kina och Albanien. I begreppet öppen diskussion lägger vi då också ömsesidig frihet att kritiskt dryfta ställningstaganden av andra

partier. Samma rätt tillerkänner vi andra. En sådan öppen diskussion är den enda möjliga grundvalen för en bestående samverkan. Det är en självklarhet att sådan debatt icke får urarta till inblandning i andra partiers liv och verksamhet.

MATERIAL FRÅN RMF – TROTSKISTERNA
(Ur »Internationalen» nr 21/74)

Krig mellan imperialistiska stater.
Under imperialismen utbryter regelbundet krig mellan imperialistiska stater om fördelningen av marknader. Exempel är de bägge världskrigen (omfördelningskrigen). I sådana krig kan vi aldrig ta ställning för den ena eller den andra krigförande makten. Vår paroll måste vara Lenins. Vi måste sträva efter att omvandla det imperialistiska kriget till ett inbördeskrig». Mot bourgeoisins, socialdemokratins och stalinisternas tal om **patriotism** ställer vi den **revolutionära defaitismen.** Där patrioterna ser huvudfienden utanför det egna landet ser vi den i stället i den »egna» bourgeoisin. Vi står upp och pekar ut var ansvaret för kriget ligger: **hos bourgeoisin i alla länder!** Vi avskräcks inte av det faktum att kampen för detta mål går över nederlag för »den egna bourgeoisin» i det imperialistiska kriget. Med Lenin ser vi istället ett sådant nederlag som det mindre onda. Vi ger inte upp vårt program om det kommer i konflikt med bourgeoisins militära och politiska behov. Tvärtom. Vi utnyttjar kriget för den proletära revolutionens behov. Vi utnyttjar bourgeoisins troliga splittring och kris samt det faktum att massan av arbetare är beväpnade till att gå på offensiven mot den »egna» bourgeoisin.

Men hur gör vi konkret om Sverige skulle angripas och ockuperas av ett annat imperialistiskt land? Vi gör naturligtvis motstånd mot ockupationen, eftersom den skulle innebära ett stärkande av förtrycket. Men vi gör det med arbetarklassens **egna metoder** genom att söka organisera partisanförband (i huvudsak uppburen av arbetare) som agerar självständigt i förhållande till den svenska militärapparaten. Skulle dessa partisanförband komma att kontrollera vissa områden lämnar vi inte tillbaka fabrikerna till Wallenberg och hans kompanjoner. Vi börjar i dessa områden organisera upp arbetarnas egen makt. På så sätt börjar vi lägga grunden till en dubbelmaktssituation. Förutom att vi därmed försvagar den egna klassfienden kan vi också underlätta kampen mot ockupationsmakten.

I stället för att överlåta ledningen av den militära kampen åt borgarna, kan vi med denna inriktning organisera arbetarna – som utgör ryggraden i varje krig – till ett meningsfullt militärt försvar av sina egna klassintressen – och till ett nödvändigt **angrepp** mot den

nationella och internationella klassfienden.

Samtidigt som vi gör detta i Sverige uppmanar vi med all vår kraft våra klassbröder att göra detsamma i sitt eget land. Dessa soldater i det främmande landets armé kan aldrig vara våra fiender, liksom vi aldrig kan vara deras. Vår gemensamma fiende är det internationella kapitalet. Vi försöker med alla medel åstadkomma en gemensam front mot denna gemensamma fiende.

Befrielsekrig i förtryckta länder, Asien, Afrika, Latinamerika.

När arbetare och bönder i Asien, Afrika och Latinamerika reser sig mot utländska och inhemska förtryckare hotas imperialismens intressen i dessa länder. Den imperialistiska statens armé eller någon legoarmé rycker då ut för att rädda situationen.

Arbetarklassen i det imperialistiska landet har då bara en, klar och entydig uppgift: Att med alla medel sabotera det »egna landets» krigsinsatser för att medverka till att armén lider ett svidande nederlag i sin förtryckargärning.

Krig mellan en imperialistisk stat och en arbetarstat

Upprättandet av arbetarstaten inskränker på avgörande sätt imperialismens marknader. De segerrika revolutionerna i Ryssland, Kina etc hade denna effekt, samtidigt som de stimulerade den internationella arbetarklassens revolutionära kamp.

Dessa revolutioner och indragandet av Östeuropa under planekonomin var svåra bakslag för imperialismen. Men dess målsättning är fortfarande att på nytt dra in dessa områden i den imperialistiska marknaden.

Krig mellan arbetarstaterna och den imperialistiska vägen är därför alltid en fara. Det är ingen tillfällighet att hela den svenska krigsmakten är inriktad på att »lede fi» kommer från öst.

Skulle imperialisterna lyckas i sina strävanden skulle det innebära en oerhörd frammarsch för hela det imperialistiska systemet. Därför är det kommunisternas oavvisliga plikt att även här verka för den »egna» imperialistiska regimens nederlag. Kommunisternas styrkor måste sabotera arméns krigsansträngningar på alla upptänkliga sätt. Vi bör samordna våra ansträngningar med den utsatta arbetarstatens styrkor.

Är det frågan om en urartad arbetarstat, kan ett sådant försvar av arbetarstatens existens naturligtvis inte innebära att kritiken av den styrande byråkratin upphör. Tvärtom måste vi klart påvisa hur

byråkratin utgör en svulst på samhället. Att denna byråkratin till och med för försvaret av arbetarstaten mycket svårare. Det bästa sättet att försvara en sådan stat är att störta byråkratin och upprätta en proletär demokrati.

Så hade det exempelvis varit det riktiga för de finska arbetarna att under det finska vinterkriget – som ägde rum under det andra världskriget, d v s i ett läge där den sovjetiska statens existens var hotad av imperialismen – samarbeta med den Röda Armén samtidigt som man vidhöll kritiken av och propagandan mot den sovjetiska stalinismen.

Vem är angriparen?

Det är utifrån dessa principer vi avgör vårt agerande. Vem som angriper först blir med andra ord i grunden ointressant. Kommunister har ingen anledning att sitta med sina kronometrar för att se vem som gick över gränsen sekunden före den andre. Vi kan inte göra som borgarna gjorde under oktoberkriget i Mellanöstern. Det är möjligen en sak för historieforskarna. Vi kan mycket väl tänka oss att stödja vad borgarna kallar »angriparen». Våra sympatier utgår inte från klockorna utan från klasskampen.

»FÖRORD TILL INSTRUKTION FÖR KOMMUNISTISKA SOLDATER (KFMLr)

»Gnistangruppen (och VPK) förstår inty att det faktum att Sverige inte militärt har dragits in i något av vårt århundrades krig, att vårt land inte ingår i någon militärallians och inte har några egna kolonier att slåss för och att det är ett litet och militärt svagt land (i jämförelse med supermakterna) inte borgar för den svenska kapitalismens fortsatta 'fredliga utveckling. De 'glömmer' det faktum att Sverige – genom landets utvecklingsnivå, klassförhållanden, internationelle förbindelser och plats i världen – trots sin litenhet är ett imperialistiskt land som har gemensamma intressen med världens stora imperialistiska stater i bevarandet av det kapitalistiska systemet. Härvidlag utgör Sverige (främst tillsammans med andra imperialiststater) ett hot mot de förtryckta folkens befrielsekamp och en potentiell krigsfara i världen (jämför Sveriges deltagande i FN:s imperialistiska fälttåg). Det är en sammanblandning av svart och vitt, en skönmålning av den starka (relativt givetvis) och hungriga svenska bourgeoisien att framställa Sverige som hotat när det i själva verket är det imperialistiska Sverige som genom kapitalexport, handelsfördrag, »ulandsbistånd» och olika ojämlika fördrag ansluter sig till världens förtryckarnationer och bidrar till att upprätthålla och befästa det system som i dagens värld är krigens orsak.»

»*För det första* är den troligaste krigsfaran för Sverige, den krigsfara som kommunisterna först och främst måste räkna med och bygga sin agitation kring, att Sverige dras in i ett eventuellt nytt storkrig som en del av sitt storkrig som en del av ett imperialistiskt block, vilket kämpar för rent imperialistiska syften. Arbetarklassens uppgift är härvidlag, allmänt talat, att omvandla detta krig till ett revolutionärt inbördeskrig mot bourgeoisien, och detta även om Sveriges indragande i ett sådant krig innebär ockupation av landet.

För det andra innebär möjligheten av ett »antifascistiskt befrielsekrig» inte att arbetarklassen i ett sådant läge begränsar sina uppgifter till »nationell» kamp. I ett sådant krig måste arbetarklassen stå i ledningen för kampen, behålla sin ideologiska, politiska och *militära* självständighet för att efter den nationella målsättningens uppfyllan-

de fortsätta kampen för att uppnå socialismen. En sådan kamp kan aldrig arbetarklassen föra genom den av den imperialistiska bourgeoisien ledda armén. Det skulle innebära att förvandla arbetarklassen till ett viljelöst bihang till bourgeoisin och utlämna den åt dess godtycke (jämför Norges kapitulation).»

»Bakom den småborgerliga rörelsens strategi för vietnamrörelsen i Sverige (enhet med bourgeoisins socialdemokratiska regering) ligger givetvis synen att Sverige inte är ett imperialistiskt land (en syn som måste vara ett medvetet bedrägeri, när t ex DFFG erkänner att regeringens stöd åt Indokinas folk inskränker sig till ord). Den kommunistiska rörelsen erkänner Sverige som ett imperialistiskt land och bygger sin strategi på att arbetarklassen och Indokinas folk har gemensamma intressen i kampen mot imperialismen. Eftersom det imperialistiska Sverige har gemensamt intresse med USA-imperialismen att bevara det imperialistiska världssystemet och *faktiskt* understödjer USA:s krigföring i Vietnam, blir den svenska arbetarklassens huvudsakliga bidrag i den världsomfattande enhetsfronten mot USA-imperialismen att bekämpa den egna bourgeoisin, den egna regeringen, genom den proletära klasskampen med syfte att krossa kapitalismen i vårt land och upprätta en socialistisk regim. Varje annan formulering av den anti-imperialistiska kampens *huvudinriktning* i Sverige måste bli ett förräderi mot proletariatets intressen.»

»Den småborgerliga socialismens hållning till den svenska neutralitetspolitiken (krav på en neutralare neutralitet) bygger på en total oförståelse för den svenska utrikespolitikens grundvalar och syften. För våra folkvänner är det omöjligt att se neutralitetspolitiken som ett uttryck för den svenska imperialismens speciella kännetecken. De ser den i stället som ett uttryck för den socialdemokratiska regeringens fredsvilja (även om vissa anmärkningar naturligtvis) och den svenska bourgeoisiens godmodighet och fredliga natur. Sveriges neutralitet, dvs att Sverige inte deltog som krigförande part i något av världskrigen och inte är med i någon militärallians, är inte i första hand ett resultat av den politik de svenska regeringarna fört. I stället bör neutralitetsdoktrinen ses som ett uttryck för de historiska, geografiska och historiska och ekonomiska förhållanden under vilka den svenska bourgeoisien har att verka. . .,. Naturligtvis kan det i en given situation vara en fördel för såväl arbetarklassen i Sverige som för världsproletariatet, om vårt land hålls utanför det imperialistiska

kriget. Huvudmedlet att uppnå detta är att den svenska arbetarklassens kamp mot bourgeoisin blir så välorganiserad och häftig att det blir politiskt och militärt omöjligt för bourgeoisien att utlösa krig. Men arbetarklassen kan naturligtvis också i den konkreta situationen tvingas ge ett villkorligt stöd åt neutralitetspolitiken, genom att t ex i riksdagen stödja en neutralitetsresolution gentemot en krigsförklaringsresolution.»

»Ett exempel på småborgerlighetens förhållande både till bourgeoisiens statsapparat och till socialdemokratin, är dess inställning till militärapparatens »inre» funktion. Självklart är den småborgerliga socialismen motståndare till att militär trupp ska sättas in mot »folket». De protesterar och kräver att så inte får ske. Men de förstår inte att man inte kan skilja på militarismens »yttre» och »inre» funktion, utan att de båda kompletterar varandra och konstituerar militärapparatens borgerliga klasskaraktär. Följden av småborgarnas felsyn blir att de inriktar sig på att inom ramarna för den existerande militärapparaten »reformera» den så, att den inte ska kunna användas mot »folket». Resultatet blir en total impotent reformism, ett omåttligt illusionsmakeri som leder till en avtrubbning av kampen mot imperialismen.»

Denna »instruktion för kommunistiska soldater» skrevs 1972.

FÖRSLAG TILL BREDVIDLÄSNINGSLITTERATUR

Detta förslag till bredvidläsningslitteratur tar endast upp artiklar, broschyrer och böcker, som är tämligen lättillgängliga och kan anskaffas genom närmaste Oktoberbokhandel. Studieutskottet ger gärna förslag på ytterligare bredvidläsningslitteratur.

Hur skall bredvidläsningslitteraturen användas? Antingen bedriver medlemmarna helt och hållet självstudier eller så kan enskilda medlemmar utses att studera en särskild artikel etc. för att sedan föredra och sammanfatta den på ett studiemöte. Avdelningarna bör självständigt pröva sig fram på denna punkt.

Från marxismen-leninismens klassiker

»Imperialismen som kapitalismens högsta stadium» – av V.I. Lenin. Detta verk är det banbrytande arbetet som imperialismen, en förutsättning för allt vidare studium av imperialismen. (VV:V I:2 – sid 447-590)

»Om nationernas självbestämmanderätt» av V.I. Lenin (V:V I:2 – sid 326-400). Vad är nationernas självbestämmanderätt? Lenin ger svaret: »...med nationernas självbestämmanderätt menas deras statliga avskiljande från kollektiv av annan nationalitet, upprättande av en självständig nationalstat.» Artikeln är än i dag ett slag mot allsköns »vänster»-opportunism.

»Om motsättningar» av Mao Tse-tung (»Skrifter i urval»). En mästerlig presentation av den revolutionära dialektiken, varvid frågan om huvudmotsättningar, grundläggande motsättning, frågan om praktikens roll etc. diskuteras och klargörs.

Dessa tre artiklar bör prioriteras vid självstudier.

»Enhetens och folkfrontens problem» av G Dimitrov, som främst innehåller tal från Kominterns femte världskongress 1935, som tar upp nödvändigheten av arbetarklassens kampenhet mot fascismen, inför krigshotet. Speciellt rekommenderas huvudtalet »fascismens offensiv och Kommunistiska Internationalens uppgifter i kampen för arbetarklassens enhet mot fascismen».

»Aktuella problem om taktiken inom den anti-japanska enhetsfronten» av Mao Tse-tung (V:V, b. I – sid 405). Den behandlar den grundläggande formeln för KKP:s enhetsfronttaktik, visserligen med avseende på taktiken inom den anti-japanska enhetsfronten, men som Kina idag tillämpar i världsmåttstock, nämligen att utveckla de progressiva krafterna, vinna mellankrafterna och bekämpa och isolera den yttersta högern.

»Opportunismen och andra internationalens sammanbrott» av V.I. Lenin. Artikeln behandlar orsakerna till opportunismens framväxt inom de dåvarande socialdemokratiska partierna (VV I:2 – sid 432-447).

»Om storryssarnas nationalstolthet» av V.I. Lenin (V:V I:2 – sid 421-426). Artikeln tar upp förhållandet mellan internationalism och patriotism.

»Patriotism och internationalism» (ett kapitel ur »Kinas Kommunistiska Partis roll i det nationella kriget» – »Skrifter i urval», sid 126) av Mao Tse-tung. Artikelrubriken talar för sig själv.

Aktuella marxist-leninistiska analyser av dagens värld eller annan progressiv litteratur
(Vi förutsätter att kamraterna läst och studerat »Sovjet idag» (Lundgren/Eek) och »Fredlig kontrarevolution (del I)» av Nils Holmberg.)

»Tal av ordförande i den kinesiska FN-delegationen Teng Hsiao-ping vid FN:s generalförsamlings specialsession om råvaror och utveckling.» Detta tal hölls den 10/4 1974 och mottogs mycket positivt av det stora flertalet delegater från tredje världen: Mottot är i själva verket: Ena folken mot supermakterna! Talet tar bl a upp resonemanget om den första, den andra och tredje världen.

»Vår politik är en öppen politik, de proletära principernas politik.» (Direktöversättning från engelskan) – Enver Hoxhas valtal den 3/10 i Tirana (utgiven av Svensk-Albanska Föreningen). Talet är en aktuell analys av världsläget och behandlar särskilt socialimperialismens stötriktning mot Balkan.

Dessa båda broschyrer bör prioriteras vid självstudier.

»KKP om den proletära internationalismen» (däri ingår bl a »Neokolonialismens försvarare».) – ett Oktoberhäfte.

»Ett förslag rörande den internationella kommunistiska rörelsens allmänna linje» (1963). Ett svar på SUKP:s brev av den 30:e mars.

Dessa båda broschyrer behandlar på ett grundläggande, och vinnande polemiskt sätt frågan om den proletära internationalismen, förhållandet mellan de socialistiska länderna och de undertryckta nationernas och folkens kamp, frågan om krig och fred o s v.

»Front mot supermakterna» av Jack A. Smith (Oktoberförlaget). Boken är en lättfattlig analys av bakgrunden till Kinas revolutionära utrikespolitik.

»Sovjet idag: socialisme i ord – kapitalism och imperialisme i handling» Nr 4/74 av »Röde Fane», AKP(m-l):s teoretiska organ, som presenterar en systematisk analys av socialimperialismen i detta specialnummer.

»Arbetarklassen och de förtryckta folken» av Jan Sandegren (Oktoberförlaget). Boken handlar om den nationella och koloniala frågan inom arbetarrörelsen. Den visar – bl a stödd på ett rikhaltigt material från arbetarrörelsens historia – att ett förräderi mot den proletära internationalismen går hand i hand med ett uppgivande av den proletära revolutionens principer överhuvudtaget.

»Imperialismens politiska ekonomi» av Harry Magdoff (1969) Detta är en aktuell teoretisk analys av USA-imperialismen, särskilt dess ekonomiska förutsättningar, som baseras på grundliga undersökningar och statistik.

»En stormakt utan stormaktspolitik» – aktuellt studiebrev i cirkeln »Det här är Kina», utgiven av Svensk-kinesiska Vänskapsförbundet. Kinarapport nr 14-15 ger ytterligare fakta om Kinas utrikespolitik.

Tryck: Ordfront, Stockholm 1975

Studiehäfte nr 1
till programförslaget